

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

'Εγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
'Εξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβακείου

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθήναι, 15 Ὀκτωβρίου 1938

Ἔτος 60όν.—Ἀριθ. 46

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ ΒΕΓΟΥΕΝ — ΒΡΑΒΕΙΟΝ «ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ»

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

—Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ βγάλουμε
τὸ μασμοῦθ ἀπὸ αὐτὸν τὸν τάφο, εἴ-
πε ὁ Τῶκεττ. Ἴσως ὅταν βρεθῇ ἐ-
λεύθερο στὸν καθαρὸ ἀρίζοντα νὰ ἡ-
συχάζῃ κάπως.

Ὁ ὁδηγὸς μῆλο πού ἔτρεμε ἀ-
κόμη, ἐνοιωθε ὥστόσο τοὺς φόβους
τοῦ σιγὰ-σιγὰ νὰ ἐξαφανίζονται.
Μουρμουρίζε λόγια πού κανεὶς δὲν
καταλάβαινε καὶ πού δι-
χως ἄλλο θὰ ἦταν τίποτε
ξόρκια, μαγικά. Ὅλες οἱ
δυσειδαιμονίες καὶ οἱ φό-
βοι τῆς φυλῆς τοῦ Ξυπνοῦ-
σαν μέσα του, μὰ τὸν ἡ-
σύχαζε ἡ παρουσία τῶν
λευκῶν πού τοὺς θεωροῦσε,
καθὼς φαίνεται, γιὰ παντο-
δύναμους μάγους.

Ἐξέστησαν τὴ μεγάλη
σκηνὴ καὶ καθάρισαν τὸ μέ-
ρος. Τὰ μάτια τοῦ μαμ-
μοῦθ ἀνοιγόκλεισαν δυὸ
τρὶς φορές μόλις ἀντίκρυ-
σε τὸν ἥλιο. Ξαναεῖδε τὰ
γνώριμά του τοπεῖα καὶ
σηκώνοντας τὴν προβοσκί-
δα του ἔβαλε ἕνα δυνατό
μούγγισμα σὰν νὰ ἤθελε
νὰ καλέσῃ τοὺς συντρόφους
του. Ποῦ βρῖσκονταν ὅμως
τώρα οἱ σύντροφοί του κι'
ἔμεναν βουβοὶ στὸ κάλεσμά
του; Κανένας ἤχος δὲν ἔ-
φτανε στ' αὐτιά του, μόνο
ἡ μυρουδιά τῶν ἀνθρώπων
πού τὸν ἤτριγύριζαν χτυ-
ποῦσε τὴ μύτη του καὶ τὸ
ἐξερέθιζε. Μὲ κόπο στήρι-
ξε τὰ πόδια του στὴν ἀκρὴ
τῆς τάφρου καὶ βάζοντας
ἐλὴν του τὴ δύναμη κατώρ-
θωσε ν' ἀνεβῇ ἐπάνω. Ὁ

θυμὸς του γιὰ τὰ δεσμά, πού ἔδε-
ναν τὰ πόδια του καὶ τὸ ἐμπόδιζαν
νὰ τρέξῃ ἐλεύθερα γινόταν ὄλο καὶ
μεγαλύτερος. Ὁ Τῶκεττ ἕνα σκοπὸ
εἶχε: νὰ καταφέρῃ νὰ ὁδηγήσῃ τὸ
μαμμοῦθ ὡς ἕνα παλούκι στερεὰ
χωμένο στὴ γῆ κι' ἐκεῖ νὰ τὸ δέσῃ.
Τὸ κατώρθωσε ὅχι χωρὶς μεγάλες
δυσκολίες. Μὰ ὅταν τὸ κατάφερε ἡ
ικανοποίησή του ἦταν μεγάλη:

—Τώρα, εἶπε, θὰ τὸ ἡμερώσω μὲ
τὴν πεῖνα.

Ὅταν τὸ μασμοῦθ ἐνοιωσε πὼς
βρισκόταν δεμένο στερεὰ καὶ δὲν μπο-
ροῦσε νὰ φύγῃ ἔγινε ἔξω φρενῶν ἀ-
πὸ τὸ θυμὸ του. Μούγγριζε ἀδιάκοπα
καὶ φουσοῦσε μὲ τὴν προβοσκίδα του
ὅπως οἱ ἐλέφαντες ὅταν τοὺς πιάνουν
αἰχμάλωτους ἐκεῖ κάτω στὴ μακρυ-
νὴ Ἀσία. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἦταν ἀ-
νήσυχο. Τὸ βράδυ, στὸ μισόφωτο τῆς
καλοκαιρινῆς πολιτικῆς νύχτας ἡ χα-
ρακτηριστικὴ μορφή του ξεχώριζε
πέσα στὸν ξάστερο οὐρανὸ.

Τυλιγμένοι στὶς γούνες
τοὺς καὶ καθισμένοι μπρὸς
στὶς σκηνές τοὺς οἱ τέσσε-
ρις Εὐρωπαῖοι δὲν χόρ-
ταιναν νὰ κοιτάζον τὸ με-
γαθήριο. Ἀκούγαν τὸν
Νταρλιέ πού μὲ χαμηλὴ
φωνή, μὲ θρησκευτικὸ σχε-
δὲν ὕφος τοὺς μιλοῦσε γιὰ
τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πα-
λιοῦ καιροῦ πού στίς στέπ-
πες τῆς προϊστορικῆς Εὐ-
ρώπης ἔδλεπαν νὰ βόσκουν
τὰ κοπάδια τῶν μασμοῦθ,
τοὺς μαλλιαροὺς ρινόκε-
ρους, καὶ τὰ ἀτέλειωτα
κοπάδια τῶν τράνδων, τῶν
βουβάλων καὶ τῶν ἀλόγων.
Ζαρωμένος σὲ μὴν ἀκρὴ
παρακάτω ὁ Γιακούτης ὁ-
δηγὸς δὲν κοιμόταν οὔτε
ἐκεῖνος. Ὅλοι οἱ παλαιοὶ
θρύλοι τῆς στέππας Ξυ-
πνοῦσαν μέσα στὸ μυαλὸ
τοῦ πρωτόγονου αὐτοῦ ἀν-
θρώπου καὶ μὲ βαρεῖα καὶ
μονότονη φωνὴ ἀρχίσε νὰ
τραγουδᾷ σὲ ἄγνωστη
γλώσσα ἕνα τραγούδι, πού
ἐμοιαζε μὲ ψαλμὸ.

Καὶ ὅλοι σάπασαν συγ-
κινημένοι, ὡς τὰ μύχια
τῆς ψυχῆς τοὺς ἀπὸ τὴν ἐ-
πιβλητικότητά τῆς στιγ-

Ὁ ὁδηγὸς γύρισε συνοδευμένος ἀπὸ δυὸ Γιακούτες
ἀνεβασμένους σὲ τράνδους. (Σελ. 392, στ. γ')

μής. Καί σάν σέ όνειρο τούς φάνηκε πώς ξανάζησαν τήν έποποιία τής φυλής τών ανθρώπων από τούς πρώτους χρόνους τής γής.

Ο θυμός του μαμμούθ έπεσε άρκετά γρήγορα. Έδειξε μερικώς έχθρικές διαθέσεις όταν δοκίμασε ο Τώκεττ νά τή πλησιάσει, αλλά ύστερα ήσυχασε. Είχε άρχίσει νά υποτάσσεται στην τύχη του.

Ο Τώκεττ έρριξε μπροστά στο μαμμούθ μιá άγκυλιά λειχήνες και ρίζες που είχαν μαζέψει από τή δάσος. Άφου δίστασε άρκετήν ώρα τή μαμμούθ, άπλωσε τήν προσοκίδα του, μυρίστηκε τά χόρτα που τού είχαν ρίξει και τέλος άποφάσισε νά τή φάει. Πεινούσε πολύ. Καί όταν είδε πώς δέν είχε πάθει τίποτε άποφάσισε πιά νά δέχεται χωρίς δυσκολία ό,τι κι' άν τού προσέφερε ο Άμερικανός. Μέσα σέ λίγες ώρες ο Τώκεττ κατάφερε νά χαϊδέψει τήν προσοκίδα τού προϊστορικού έλέφαντα. Στην άρχή τή μεγαθήριο άνατρίχιασε δόλοκληρο νοιώθοντας τήν επαφή τού ανθρώπινου χεριού, ύστερα όμως συνείσωσε και τέλος έδειχνε άληθινή χαρά μόλις αντίκρυζε τόν Άμερικανό. Ο Τώκεττ άποφάσισε τότε νά δλοκληρώσει τήν διαπαιδαγώγησή του. «Ως κι' ο Γιακούτης οδηγός πήρε θάρρος και τού έφερνε κάθε μέρα τήν τροφή του.

Τό πρωτόγονο μεγαθήριο είχε σιγά-σιγά ήμερέψει. Φυσικά δέν γινόταν συζήτηση νά τού βγάλουν γιά τήν ώρα τά δεσμά του.

— Καί όμως πρέπει νά βρούμε έναν τρόπο γιά νά τή μεταφέρουμε στην Εύρώπη, έλεγε ο Νταρλιέ.

Η άπόφασι έπρεπε ώστόσο νά ληφθή και έσο πιδ γλήγορα, τόσο πιδ καλύτερα. Τό σύντομο καλοκαίρι πλησίαζε στο τέλος του. Με τί τρόπο θά κατόρθωναν νά μεταφέρουν τή μαμμούθ ως τόν υπερσιβηρικό σιδηρόδρομο ή τουλάχιστον νά έξασφαλίσουν ένα πλοίο πριν άρχίσει νά παγώνει ή θάλασσα;

Ο Τώκεττ διαβεβαίωνε:

— Τό μαμμούθ θά μάς άκολουθή. Θά τή διεθνώνω έγώ.

Η ιδέα ήταν πολύ έλκυστική. Ήταν όμως έφαρμόσιμη; Ο Τώκεττ άποσιώθηκε άποκλειστικά στην περιποίηση και στην διαπαιδαγώγησή τού μαμμούθ. Μιά μέρα που τή βρήκε καθισμένο στα γόνατα πήγε κοντά του, τή χάιδεψε έλαφριά, τού μίλησε και ύστερα πήδησε επάνω στο λαιμό του και κάθισε καθαλλικευτά επάνω του.

Τό μαμμούθ δέν έδειξε καθόλου πώς ένοχλήθηκε και ή Ναδία έτρεξε

μή τή μηχανή της και πήρε μιá μοναδική φωτογραφία: τήν εικόνα ενός σημερινού Άμερικανού καθισμένου στην ράχη ενός προϊστορικού μαμμούθ.

Έπρεπε νά ετοιμάζονται τώρα νά κατεβούν στην θάλασσα. Πριν νά διαλύσουν τήν κατασκήνωση ο Νταρλιέ, ο Μουζέν και ή Ναδία βγήκαν νά κάνουν μιá τελευταία εξερεύνηση στην χαράδρα όπου είχε βρεθεί τή μαμμούθ. Βαδίζοντας με δυσκολία άνάμεσα στους μισολυμμένους πάγους και στους πεσμένους κορμούς τών δένδρων προχώρησαν μερικά χιλιάμετρα και στάθμευσαν γιά νά γευματίσουν στην βάση ενός άπόκρημνου βράχου. Ήταν καθισμένοι ο ένας κοντά στον άλλον και συνομιλούσαν εύθυμα. Έξαφνα ή Ναδία είδε από μακριά μιá κοκκάλινη μύτη χοντρή, όσο ένα δάχτυλο. Προσπάθησε νά τραβήξει τή κόκκαλο έξω με στάθηκε άδύνατο. Ο Μουζέν έτρεξε και με τή σουγιά του έσκαψε τή παγωμένο χώμα γύρω-γύρω. Μονομιάς έθαλε μιá φωνή.

— Είναι ένα βέλος!

Ο Νταρλιέ έτρεξε κοντά του.

— Είναι όπλο άπ' αυτά τών Γιακούτων;

Δέν τόλμησε νά έκδηλώσει τήν σκέψη του, πώς ίσως τή όπλο αυτό νά ήταν σύγχρονο με τή μαμμούθ.

Με τά μαχαίρια τους και τά σκερπανάκια που κρατούσαν πάντοτε επάνω τους άρχισαν νά σκάδουν τή έδαφος γύρω-γύρω. Σε τριάντα πόντους βάθος βρήκαν πάγο, καθαρό, κρυσταλλωμένο. Συνέχισαν τή σκάψιμο με ζήλο. Έξαφνα ή Ναδία σηκώθηκε βγάζοντας μιá φωνή. Στο βάθος τής τρύπας φάνηκε ένα χέρι ανθρώπινο. Ήταν πελιδνόν αλλά λαμπρά διατηρημένο. Στα σπασμωδικά σφιγμένα δάχτυλά του κρατούσε τή λαβή τού τόξου. Είχαν άνακαλύψει έναν άνθρωπο που τόν είχαν πλακώσει τά χιόνια, ποιός ξέρει πριν άπό πόσους αιώνες.

— Πρέπει νά τρέξουμε νά είδοποιήσουμε τόν Τώκεττ, μάς χρειάζονται έργαλεία, είπε ο Μουζέν κι' έφυγε τρέχοντας προς τόν καταυλισμό.

Ο Τώκεττ βρισκόταν κοντά στο μαμμούθ του και τού κουβέντιαζε, ενώ εκείνο λικνιζόταν πότε στο ένα πόδι πότε στο άλλο. Όταν είδε έτσι έξαφνα τόν Μουζέν πετάχτηκε τρομαγμένος.

— Τι συμβαίνει; Ποι είναι οι άλλοι.

Λαχανιασμένος ο Μουζέν τού άποκρίθηκε.

— Έλάτε, βρήκαμε έναν άνθρωπο παγωμένο όπως τή μαμμούθ.

Ο Τώκεττ, μόλο που δέν ήταν από τούς ανθρώπους που τά χάνουν εύκολα, έμεινε με τή στόμα άνοιχτό.

— Ω, ώ, έκανε μόνο και άφήνοντας τή μαμμούθ στην τύχη του έτρεξε πίσω από τόν Μουζέν.

Όλοι ώπλισθηκαν με άξίνες και φτυάρια και άρχισαν νά σκάδουν. Τ' άποτελέσματα ήταν άνέλπιστα. Δέν άνακάλυψαν έναν άνθρωπο μονάχα αλλά μιá δολοκλήρη φυλή. Ήταν φαίνεται μιá μικρή φυλή νομάδων που είχε βρεθή ξαφνικά μέσα σέ καμμιά χιονοθύελλα. Γιά νά μή σπάσουν τά πτώματα δέν τά καθάριζαν έντελώς άπό τούς πάγους, με άποφάσισαν νά τά μεταφέρουν στέν καταυλισμό όπως τά βρήκαν, έπτά πελώριους όγκόπαγους, που κάθε ένας έκλεινε μέσα του κι' έναν άνθρωπο.

(Ακολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

FLORIAN

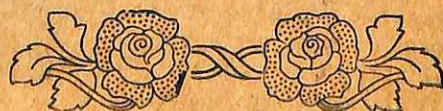
Ο ΠΑΠΑΓΑΛΛΟΣ

Ο παπαγάλλος έξφυγε μιá μέρα άπ' τή κλουβί του — γκρίζος, χοντρός — και πέταξε, στο περιβολί πάει. Καί κεί τή ύφος παίρνοντας αυτών που όλα τά ξέρουν Χωρίς νά ξέρουν τίποτα, «Όλα, με έπιείκεινα, κατηγορεί και κρίνει

Τ' άηδόνι, παρατράβαγε, λέει, τή τραγουδιό του Κι' ο σπίνος γού δέν έννοιωθε τί πάει νά πη τραγουδι Καί κάτι θά κατάφερνε, λέει στην ύπολοιδα, «Αν τύχαινε νωρίς-νωρίς, δάσκαλο νά τόν είχε. Κανένα τέλος φτερωτό δέν ήτανε τεχνίτης Καί μόλις τή τραγουδι της τή χαρωπό άρχιζαν Με άγρια σφυρίγματα τάκανε νά σπαλίνουν. Κουράστηκαν τόσες ντροπές νά παίρνουν, και μιá μέρα «Όλα άντάμα τά πουλιά, τού λέν με μιá φωνή: «Μιλήστε, ώμορφε κύριε, σεις που διαρκώς σφυρίζετε Θά είναι τή τραγουδι σας μοναδικό στον κόσμο. Γιά τραγουδήστε μας και σεις νά μορφωθούμε λίγο...» Τάχασε ο φιλαράκος μας. Ξετ' λίγο τή κεφάλι, Στεγνά λέει με σύγχισι: «Σφυρίζω μεν περίφημα αλλά δέν τραγουδώ!».

(Ελεύθερη μετάφραση)

ΜΥΡΡΑ ΑΛΟΗ

ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΜΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΤΑ περισσότερα παιδιά, γιά νά μὴν πῶ ὅλα, ἀγοράζουν καὶ μεταχειρισμένα σχολικά βιβλία. Κι' ὁ πιδ εὐπορος, βλέπετε, όταν βρῇ ἕνα βιβλίο τῆς τάξης του, πού τὸ πούλει μισοτιμῆς ἕνας μαθητῆς πού τὸ εἶχε πέρου καὶ προδιδάσθηκε, καὶ όταν εἶναι βέβαια σὲ καλὴ κατάστασι ὥστε νά κἀνῃ μ' αὐτὸ τὴ δουλειά του, προτιμᾷ νά τὸ ἀγοράσῃ, παρὰ νά ζητήσῃ ἀπὸ βιβλιοπωλεῖο ἕνα καινούργιο καὶ νά πληρώσῃ τὰ διπλά. Πολλοὶ περισσότεροι τὸ κάνουν αὐτὸ οἱ ἀπορώτεροι, πού σπουδάζουν με δυσκολία καὶ θὰ τοὺς ἦταν ἀδύνατο νάγοράσουν ἀλλοιῶτικα ὅσα βιβλία ἀπαιτοῦνται καὶ στίς κατωτέρες τάξεις τοῦ Γυμνασίου. Γιά τὰ φτωχὰ αὐτὰ παιδιά τὰ μεταχειρισμένα εἶναι ἡ σωτηρία. Ἔτσι τὸ «ἐμπόριο» αὐτὸ γίνεται σὲ μεγάλῃ κλίμακα καὶ παντού.

Εἶναι ἄλλωστε παλιὰ συνήθεια. Κι' ἐγὼ ἀκόμα, όταν ἦμουν μαθητῆς στοῦ Γυμνασίου, θυμοῦμαι πού ἀγόραζα πάντα μεταχειρισμένα βιβλία ἀπὸ συμμαθητῆς μου προχωρημένους κατὰ μιὰ ἢ δύο τάξεις, κι' ἂν δὲν πούλοῦσα κι' ἐγὼ τὰ περσινὰ μου, ἦταν ἀπλούστατα γιὰτὶ δὲν τὰ εἶχα. Ἡ μάλλον τὰ εἶχα, ἀλλὰ σὲ τέτοια χάλια, πού κανέναν δὲν θὰ τὰ ἤθελε οὔτε χάρισμα. Ἀλήθεια, όταν ἦμουν μαθητῆς, δὲν ἐπρόσεχα καθόλου τὰ βιβλία μου: τὰ λέρωνα, τὰ μουντζούρωνα, τὰ ἐσκοβα, γιά νά παίρνω στοῦ σχολεῖο μόνο τὸ μέρος πού χρειάζεταν γιά τὸ μάθημα, ἔγραφα ἀνάμεσα στίς γραμμές, ζωγράφιζα στὰ περιθώρια, στρίφωνα παίζοντας τὰ φύλλα καὶ... ὅ,τι ἄλλο φαντασθῆτε. Κακὸ αὐτὸ, γιὰτὶ καὶ στή μελέτη γιά τίς ἐξετάσεις δυσκολευόμουν — τόσο, πού καμμιὰ φορὰ ζητοῦσα δανεικὸ βιβλίο πού τὸ εἶχα — καὶ νά πούλῃσω σὲ ἄλλους δὲν μπορούσα, γιά νάχω τουλάχιστο αὐτὴ τὴν οἰκονομία. Κι' ἐνῶ ἐξήλεα καὶ ἐθαύμαζα τὰλλα παιδιά, πού διατηροῦσαν τὰ βιβλία τους σάν καινούργια — καὶ μερικὰ τόσο, πού νά τὰ πουλοῦν σχεδὸν στήν τιμὴ τους — τὸ ἐλάττωμά μου δὲν μπορούσα νά τὸ κόψω. Ἔσεις, ὅσοι τυχόν τὸ ἔχετε πρέπει νά βάλετε τὴ θέλησή σας καὶ νά τὸ κόψετε. Εἶναι καὶ σχολικά βιβλία πού μπορεῖ νά σὰς χρησιμεύουν σ' ὅλη σας τὴ ζωὴ. Γιάτὶ νά μὴν τὰ διατηρῆτε; Ἐχω φυλάξει κι' ἐγὼ μερικὰ

— κατὶ λεξικά, μιὰ γραμματικὴ, μιὰ γεωγραφία — πού καὶ σήμερὰ τάνοίγω κάθε ὥρα. Καὶ σὰς βεβαιώνω, λυπάμαι πού τὰ βλέπω τόσο κακομεταχειρισμένα καὶ μετανοιώνω πού δὲν ἔδωκα τὴ θέλησή μου νά κόψω τὸ ἐλάττωμά μου νωρίτερ. Γιάτὶ τὸ ἔκοψα κι' ἐγὼ ἅμα πῆγα στοῦ Πανεπιστημίου.

Τὰ περισσότερα λοιπὸν βιβλία, όταν ἦμουν μαθητῆς, τὰγόραζα μεταχειρισμένα. Λίγα τὰγόραζα ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖο ἢ ἔγραφα καὶ μοῦ τὰ ἔστελναν ἀπὸ ἐδῶ. Καὶ τώρα θυμοῦμαι κι' αὐτὸ: όταν γύριζα στοῦ σπιτί με μεταχειρισμένο βιβλίο, ἡ μητέρα μου ἤθελε νά μάθῃ ἀπὸ ποιὸν τὸ ἀγόρασα, ἂν ἦταν καλὰ στήν υγεία του κι' ἂν εἶχαν κανένα ἄρρωστο σπῆτι του. Καὶ μιὰ φορὰ πού ἀγόρασα μιὰ Φυσικὴ ἀπὸ σπῆτι πού εἶχε φθοιούς, τὴν ἔκαψε καὶ μοῦ ἀγόρασε καινούργια. Κι' αὐτὸ πρέπει νά τὸ προσέχετε. Τὰ παλιά, τὰ μεταχειρισμένα βιβλία, εἶναι «φορεῖς μικροδίων». Κι' ἂν ἐκεῖνος πού τὸ μεταχειρίσθηκε πρίν, εἶχε καμμιὰ ἀρρώστεια, ὑπάρχει μεγάλος κίνδυνος νά κολλήσῃ ὁ ἄλλος πού θὰ τὸ μεταχειρισθῇ κατόπι. Καλὸ ἦταν τὰ

μεταχειρισμένα βιβλία νάπολυμαίνονται κι' ἐπειδὴ αὐτὸ δὲν εἶναι πάντα εὐκόλο, συσταίνω τουλάχιστο τὴν ἀνάκριση πού ἔκανε ἡ μητέρα μου.

Ὅσο γιά νά μὴν ἀγοράζῃ κανένας μεταχειρισμένα βιβλία — πού θὰ ἦταν τὸ ἀσφαλέστερο — δὲν συμφέρει. Εἶναι τόσο πολλὰ κι' ἀκριδὰ τὰ βιβλία πού χρειάζονται στοῦ σχολεῖο! Ἔνας πατέρας πού ἔχει «στά γράμματα» δύο-τρία παιδιά, θέλει δλάκερη περιουσία γιά τὰ διδάκτρα καὶ τὰ βιβλία τους. Ἐνας παλιὸς δημοσιολόγος, πᾶνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἔγραψε κάποτε: «Ὅποιος ἔχει ἄς σπουδάζῃ, ὅποιος δὲν ἔχει ἄς γίνεταί σκαφτιάς». Μακάρι νά γινόταν, ἀλλὰ τὸ κακὸ εἶναι πού μόνο γεωργὸς δὲν γίνεται. Ἀμα ἡ σειρά του εἶναι νά σπουδάζῃ καὶ δὲν μπορεῖ, γίνεται ἄεργος, ἀλήτης καὶ κακοποιός. Γι' αὐτὸ τὸ Νέο Κράτος ἔλαβε ὅλα του τὰ μέτρα γιά νά γίνῃ ἡ ἐκπαίδευση προσιώτερη. Τὰ βιβλία, ἔξαφνα, ἐγκρίνονται τώρα γιά περισσότερα χρόνια, ὥστε νά εἶναι σὲ χρῆση καὶ νά πουλοῦνται καὶ μεταχειρισμένα ἢ νά διαβιβάζονται ἀπὸ ἀδελφὸ σὲ ἀδελφόν.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

KZ'

Πέρασαν ἄλλες δύο τρεῖς ἡμέρες. Ο Κωστάκης εἶχε γιαιτρευθεῖ, καὶ γιά τὸ χαλασμένο του δόντι κανέναν πιά λόγος δὲν γινόταν. Ἐνα πρωί, ἡ μαμιά του τοῦ ἔδωσε μιὰ μεγάλη εἰδηση:

— Τάπόγευμα θάρθει ένας ταχυδακτυλουργός νά μάς διασκεδάσει. Προσκάλεσα κι' ἄλλα παιδιά νά τόν ἰδοῦν. Θά εἶναι καὶ ἡ ἑαδέσφη σου ἡ Ἄννα. Ἐτοιμάσου.

«Ω, χαρά ο Κωστάκης! Ποτέ του δεν είχε ιδεί ταχυδακτυλουργό, α κουγε όμως τί θαύματα έκαναν αυτοί οι μάγοι κι' είχε μεγάλη περιέργεια να τὰ ιδῇ. Τὸν έπιασε κι' ανυπομονησία και τοῦ φαινόταν πὼς τὸ ποθητὸ ἀπόγευμα ἀργοῦσε πολὺ νῶρθη. Ἐπιτέλους ἤρθε, πῆγαν καὶ τὰ καλεσμέ- να παιδιὰ, ἔφτασε καὶ ὁ ταχυδακτυλουργός.

Τὸν ἔλεγαν Ἀψε-Σβύσε, είχε πολὺ γελαστὸ πρόσωπο, φοροῦσε φρά- κο καὶ ψηλὸ καπέλλο, κι' ἔκανε ὅλο ὑποκλίσεις: Στὴ σάλλα μπροστὰ στὰ παιδιὰ ποὺ τὸν κοίταζαν σὰ θεό, τοποθέτησε ἕνα τραπέζακι, ἀπάνω στὸ τραπέζακι, τοποθέτησε ἀνάποδα τὸ καπέλλο του, καὶ μέσ' ἀπ' τὸ καπέλλο τοῦ ἄρχισε νὰ βγάξῃ... ὦ, καὶ τί δὲν ἔβγαζε; τί βεντάγιες, τί σημαιοῦλες, τί τόπια, τί ἀνθρωπάκια, τί ζώακια!... Μόνο ποὺ τὸ χτυποῦσε μὲ τὸ ραβδί του — τὸ μαγικὸ ραβδί — καὶ τὸ καπέλλο ἔβγαζε τόσα πράγματα ποὺ ἀποροῦσε κανένας πὼς τὰ χωροῦσε. Τὰ παιδιὰ κοίταζαν ἐκστατικά. Μερικὰ πρόσεχαν κιόλα νὰ ἰδοῦν μήπως ὁ κ. Ἀψε Σβύσε ἔκα- νε καμμιὰ κατεργαριά, μήπως τὰ πράγματα ἔκεινα τὰ ἔβγαζε ἀπὸ τὶς τσέ- πες του καὶ φαινόταν, μὲ τὴ ταχυδακτυλουργία του, πὼς τὰ ἔβγαζε ἀπ' τὸ καπέλλο. Ἀλλὰ ὅχι καμμιὰ τέτοια κατεργαριά δὲν ἀνακάλυπταν. Ἦταν ἀληθινὸ θαῦμα. Κι' ὅταν στὸ τέλος ὁ κ. Ἀψε-Σβύσε ἔβγαλε ἀπ' τὸ κα- πέλλο θριαμβευτικά καὶ ὀλόκερη γυάλα με νερό καὶ με χρυσόψαρα, ἔ, τότε πᾶ τὰ παιδιὰ ἔσπασαν σὲ ἀτέλειωτα χειροκροτήματα.

Ὁ ταχυδακτυλουργὸς τὰ εὐχαρίστησε μ' ἕνα σωρὸ ὑποκλίσεις, ἔπειτα τοὺς εἶπε νὰ σηκώσουν καὶ νὰ κρατήσουν γι' ἀνάμνηση τὰ ὠραῖα πράγ- ματα ποὺ εἶχε βγάλει, ἄφησε στὴν κονσόλα καὶ τὴ γυάλα με τὰ χρυσόψαρα, καὶ τὸ πρῶτο μέρος τοῦ προγράμματος τελείωσε. Τώρα θάῤοχιζε τὸ δεύτε- ρο, ποὺ θά'ταν ἀκόμα πιὸ θαυμαστό.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟΜ ΣΩΙΤΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἀρκεῖ, τοὺς ἔξερομε. Τοὺς εἶδα κι' ἐγὼ μιὰ φορὰ στὸ δάσος, πίσω ἀπὸ τὸ σπιτί τῆς χήρας καὶ μόλις μὲ εἶδαν κρύφτηκαν. Ἐμπρὸς παιδιὰ, σηκωθῆτε καὶ πηγαίνετε στὸν ἀστυ- νόμο νὰ τὰ πῆτε ὅλα αὐτά.

Οἱ δυὸ γιοὶ τοῦ γέρου σηκώθηκαν ἀμέσως. Καθὼς ἔκαναν νὰ φύγουν, Χὼκ πετάχθηκε ἀπ' τὸ κάθισμά του. — «ὦ, σὰς παρακαλῶ, μὴν πῆτε κανενὸς τίποτε πὼς ἐγὼ σὰς τὸ μαρ- τύρησα, μὴν τὸ πῆτε!

— Καλὰ, καλὰ, δὲ θὰ τὸ ποῦμε.

Ἐπρεπε ὅμως νὰ μαθευτῇ γιὰ νὰ ἰ- δοῦν τί καλὸ παιδί ποὺ εἶσαι.

— Ὅχι, ὅχι, δὲν θέλω.

Σὰν ἔφυγαν οἱ γιοὶ του, εἶπε ὁ γέ- ρος στὸ Χὼκ:

— Ἐνοια σου καὶ δὲν θὰ ποῦμε τίποτε οὔτε ἐγὼ οὔτε οἱ γιοὶ μου. Ἀλλὰ γιατί θέλεις νὰ τὸ κρατήσης μυστικὸ;

Ὁ Χὼκ δὲν μποροῦσε νὰ δώσῃ ἄλλη καλύτερη ἐξήγηση, παρὰ ὅτι γινώριζε πολλὰ γιὰ ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κακούργους καὶ ὅτι, ἂν μάθαινε ὁ κακούργος αὐτὸς πὼς αὐτὸς ἦταν ποὺ τὸν μαρτύρησε, θὰ τὸν ἐσκότωνε δίχως ἄλλο.

— Καλὰ, ἔκανε πάλι ὁ γέρος, καὶ πὼς σοῦ ἤρθε, παιδί μου νὰ τὸν πα- ρακολογήσης; Σοῦ φάνηκε ὑπο- πτος;

Ὁ Χὼκ ἔμεινε σιωπηλὸς μιὰ στι- γμή, ὥσπου νὰ σκεφθῇ τί ἀπάντηση ἔπρεπε νὰ δώσῃ. Στὸ τέλος εἶπε:

— Ἐξέρετε, ἐγὼ εἶμαι ἕνα φτωχὸ παιδί καὶ πολλὰς φορὰς τὸ βράδυ δὲν μὲ πιάνει ὕπνος καὶ γυρίζω στοὺς δρόμους καὶ συλλογίζομαι τὴ φτώ- χια μου καὶ τὴν κακομοιριά μου. Ἐ- τσι καὶ χτὲς τὸ βράδυ. Δὲν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ καὶ καθὼς γύριζα στοὺς δρόμους καὶ περνοῦσα ἀπ' τὴν τα- θέρνα βλέπω αὐτοὺς τοὺς δυὸ νὰ βγαίνουν ἀπὸ μέσα ἀπ' τὸ δρομάκι καὶ νὰ περνοῦν ἀπὸ κοντά μου, μὰ ἀπὸ πολὺ κοντά. Ὁ ἕνας κρατοῦσε κάτι κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη του καὶ μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἀπὸ κλειψιά. Ὁ ἕνας κάπνιζε κι' ὁ ἄλλος τοῦ ζή-

τησε τὴ φωτιά του. Στάθηκαν λοιπὸν μπροστὰ μου καὶ καθὼς ἀνάφανε τὰ τοιγάρὰ τους, εἶδα πὼς ὁ ἕνας ἦταν ὁ γερο-κωφάλαος Ἰσπανὸς μὲ τὸ δεμένο μάτι καὶ ὁ ἄλλος ἕνας ψωριά- ρης κουρελῆς.

— Μὰ τί, μπόρεσες νὰ ξεχωρίσης καὶ τὰ κουρέλια ἀκόμη;

Ὁ Χὼκ ἔμεινε ἀναυδὸς γιὰ μιὰ στιγμή κι' ὕστερα εἶπε:

— Δὲν τὰ ξεχώρισα καὶ καλὰ, μὰ ἔτσι μοῦ φάνηκε.

— Κι' ἔπειτα αὐτοὶ φύγανε, κι' ἐσύ;

— Ἐγὼ; Ἐγὼ πῆγα ἀπὸ πίσω τους. Naί, ἔτσι ἔκανα. Ἦθελα νὰ ἰδῶ τί θά'καναν. Τοὺς ἀκολούθησα ἴσα- με τὸ κτήμα τῆς χήρας. Στάθηκαν στὸ σκοτάδι καὶ ἄκουσα τὸν κουρελῆ νὰ λέῃ πὼς θέλει νὰ σκοτώσῃ τὴ χήρα, μὰ ὁ Ἰσπανὸς τοῦ ἔλεγε πὼς καλύτερα ἦταν νὰ τῆς κόψουν τὴ μύτη καὶ τ' αὐτιά, ὅπως εἶπα καὶ σὲ σὰς ἐχτές.

— Πῶς; ὁ κωφάλαος μίλησε καὶ τάπε ὅλα αὐτά;

Ἀλλῃ γκάφα τοῦ Χὼκ. Ὅσο πο- λέμαγε αὐτὸς νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸ γέρο νὰ καταλάβῃ πὼς γινώριζε ποῖος ἦ- ταν ὁ Ἰσπανός, τόσο ἡ γλώσσα του δὲν ἤθελε νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν ἀπόφασή του καὶ γύρευε νὰ τὸν βάλῃ σὲ μπελάδες.

Δοκίμασε νὰ ξεφύγῃ μὲ κάθε τρό- πο, μὰ ὁ γέρος εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια του ἐπάνω του καὶ τὸν ἔκα- νε νὰ πέφτῃ ἀπὸ γκάφα σὲ γκάφα. Στὸ τέλος τοῦ εἶπε:

— Βρέ, παιδί μου, μὴ φοβάσαι ἀπὸ μένα. Ἐγὼ θὰ σὲ ὑποστηρίξω καὶ θὰ σὲ προστατεύσω ποὺ δὲν θὰ τολμήσῃ κανεὶς οὔτε μιὰ τρίχα σου ν' ἀγγίξῃ. Ὁ Ἰσπανὸς αὐτὸς δὲν εἶ- ναι κωφάλαος. Σοῦ ἔξφυγε μιὰ φο- ρὰ καὶ τώρα δὲν μπαλῶνεται. Ἐχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Πές μου ὅ, τι ἔξέρεις γι' αὐτὸν τὸν Ἰσπανό. Πές μου ποῖος εἶναι, ἂν τὸν ξέρῃς κι' ἔν- νοια σου. Μὴ φοβάσαι δὲν θὰ σὲ προ- δώσω.

Ὁ Χὼκ κοίταξε τὸν γέρο στὰ μά- τια του, τὰ γεμάτα εἰλικρίνεια καὶ τιμιότητα κι' ὕστερα ἔσκυψε τὸ κε- φάλι του καὶ ψιθύρισε:

— Δὲν εἶναι Ἰσπανός, εἶναι ὁ Ἰν- διάνος ὁ Τζό.

Ὁ γέρο Βάλλιζερ κόντεψε νὰ πέ- σῃ ἀπὸ τὴν καρέκλα του καὶ φώ- ναξε:

— Ἀ τώρα ἐξηγοῦνται ὅλα. Ὅταν μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸ κόψιμο τῶν αὐ- τιῶν καὶ τῆς μύτης νόμισα πὼς ἦταν ὑπερβολὲς παιδιάτικες, μὰ τώρα κα- ταλαβαίνω πὼς εἶναι ἡ ἀλήθεια. Μό- νο ἕνας ἐρυθρόδερμος θὰ μποροῦσε

νὰ σοφιστῇ μιὰ τόσο φρικτὴ ἐκδίκηση.

Στὸ πρόγευμα διηγῆθηκε ὁ γέρος ὅτι οἱ γιοὶ του κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος πρὶν νὰ κοιμηθοῦν πῆραν ἕνα φανάρι κι' ἔκαναν μιὰ δόλτα γύρω ἀπὸ τὸν κη- πο τῆς χήρας. Δὲν βρῆκαν τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον ἕνα μεγάλο δέμα μέ...

— Μὲ τί;

Ἄν τὰ λόγια ἦταν ἀστραπή, δὲν θὰ ἔδωκαν γρηγορώτερα ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Χὼκ. Τὰ μάτια του εἶχαν ἀνοιχτῇ διάπλατα. Ἡ ἀναπνοή του κρατήθηκε καθὼς περίμενε τὴν ἀ- πάντησιν. Ὁ γέρο Βάλλιζερ τὸν κοί- ταξε παραξενεμένος. Δυὸ τρία δευτε-

ἐκείνη τὴ στιγμή στὸ στόμα του: — Ἐξέρω γώ, ἐκκλησιαστικὰ βί- βλια ἴσως.

Ὁ δύστυχος ὁ Χὼκ δὲν εἶχε τὸ κουράγιο οὔτε νὰ χαμογελάσῃ ὅταν ὁ γέρο Βάλλιζερ ἔξέσπασε σὲ τραντα- χτὰ γέλια ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ κουνιέ- ται ὀλόκληρος ἐπάνω στὸ κάθισμά του. Ὅταν μπόρεσε νὰ πάρῃ ἐπιτέ- λους τὴν ἀναπνοή του κοίταξε τὸν Χὼκ καὶ εἶπε:

— Κακόμοιρο παιδί, εἶσαι ἀσπρος σὰν τὸ πανὶ ἀπὸ τὴν ἀγρόπνια καὶ τὴν κούραση. Δὲν μοῦ φαίνεται πε- ριέργο ποὺ δὲν ξέρεις πολὺ - πολὺ τί σοῦ γίνεται. Ἐλπίζω πὼς σὰν κοι-

Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Μιὰ μικρὴ ζωόφιλη μὲ τὴ γιδούλα της.

ρόλεπτα πέρασαν, κι' ὕστερα εἶπε:

— Μὲ ἐργαλεῖα καὶ σίνεργα τῆς τέχνης τους. Μὰ τί ἔπαθες, παιδί μου;

Ὁ Χὼκ εἶχε πέσει ξανά στὸ κά- θισμά του ἀναστενάζοντας μὲ ἀπερί- γραπτη ἀνακούφιση. Ὁ γέρος τὸν κοίταξε σοβαρὰ κι' ὕστερα εἶπε:

— Αὐτὸ φαίνεται νὰ σ' εὐχαρίστη ὑπερβολικά. Τί ἄλλο περίμενες νὰ βροῦμε;

Ὁ Χὼκ βρέθηκε πάλι σὲ πολὺ δύσκολη θέση. Τὰ μάτια τοῦ γέρου ἦταν καρφωμένα ἐπάνω του καὶ θὰ ἔδινε ὅ, τι κι' ἂν εἶχε νὰ βρῇ μιὰ κατὰλληλὴ ἀπάντησιν.

Δὲν τοῦμενε πιά καιρὸς νὰ σκεφθῇ καὶ πέταξε τοῦ γέρου ὅ, τι τοῦ ἤρθε

μυθῆς καὶ ἡσυχάσῃς θὰ ἔρθῃς πάλι στὰ καλά σου.

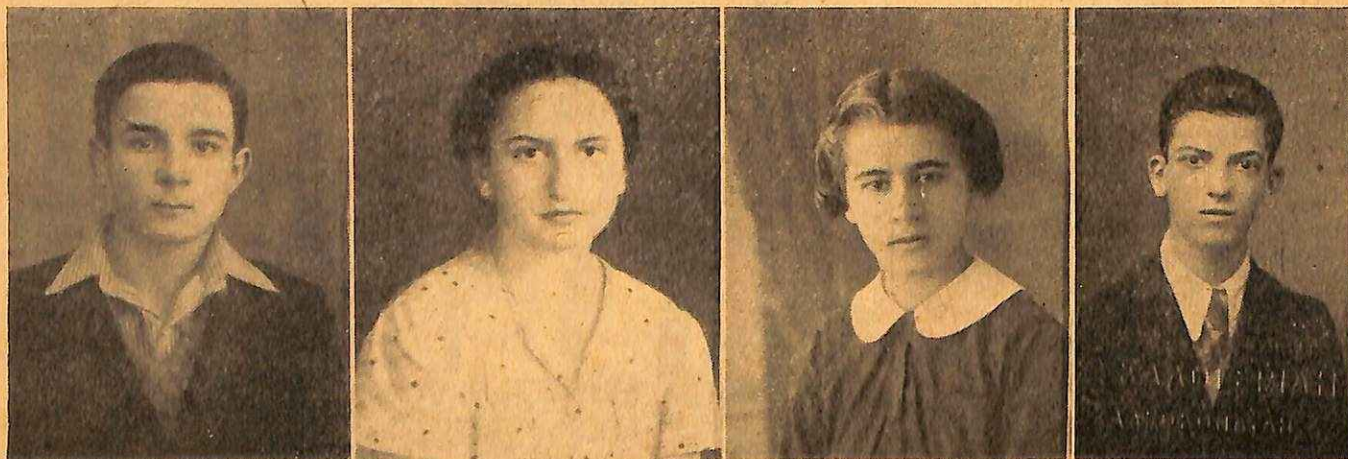
Ὁ Χὼκ ἦταν ἔξω φρενῶν μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του ποὺ φάνηκε τόσο καὶ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ. Ἀπὸ χθὲς τοῦ εἶχαν μπῆ ὑποψίες ὅτι τὸ δέμα ποὺ κρατοῦσαν οἱ δυὸ κακούρ- γοι δὲν ἦταν ὁ θησαυρός. Τώρα ὅ- μως ἦταν τουλάχιστον βέβαιος κι' ἔ- τσι μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ. Ὁ θησαυ- ρὸς θὰ βρισκόταν δίχως ἄλλο στὸ νοῦμερο 2, οἱ δυὸ κακούργοι δὲν θὰ ἀργοῦσαν ν' ἀνακαλυφθοῦν καὶ νὰ ριχτοῦν στὴ φυλακή κι' αὐτὸς κι' ὁ

Τέμ θὰ πῆγαιναν ἀνεμόκλητοι καὶ χωρὶς κανένα κίνδυνο νὰ τὸν πάρουν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

1. ΔΟΥΣΑΣΜΕΝΟ ΑΚΡΩΤΗΡΙ, Ἀθήναι. Α' Βραβεῖον εἰς τὸν Διαιγ. Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 1937 καὶ Ἰσότητος Α' Βραβεῖον εἰς τὸν 281ου Διαιγ. Λύσεων. — 2. ΑΥΓΗ ΑΓΓ. ΚΑΣΙΓΟΝΗ, Ἀπλὴ Ζωή, Ἀλεξάνδρεια. Ἰσότητος Α' Βραβεῖον καὶ τοῦ 282ου Διαιγ. Λύ- σεων. — 3. ΜΑΡΙΑ ΚΟΡΙΑΤΟΠΟΥΛΟΥ, Ζακύνθινος, Ζάκυνθος. Α' Βραβεῖον εἰς τὸν Διαιγ. Διηγήματος 1937. — 4. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΦΟΥΣΑΡΑΣ, Βαρώνος Δελαγκέρσερης, Ἀθήναι Α' Βραβεῖον εἰς τὸν Διαιγ. Στίξεως 1937.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ...

Ένας πετεινός που κρατεί
Ένα αγριολούλουδο που ανοίγει
Μιά γάτα που ξαναγορνά σπίτι της.
— π ρ ω ί —

Ένα κρένο που γέρνει
Ένα τζιτζίκι που φωνάζει
Κάποιος εργάτης που κοιμάται.
— με σ η μ έ ρ ι —

Ένα άρνάκι που βελάζει
Κάποια αγελάδα που πίνει νερό
Μιά καμπάνα που σημαίνει έσπερινό.
— δ ε ι λ ι —

Ένας σκύλος που γαυγίζει
Ένα άστέρι που λάμπει
Μιά νυχτερίδα που γοργοπετά.
— β ρ ά δ υ —

Μάγισσα Δαλίνα [B]

Η ΝΙΝΑ

Έχω μιά μικρή άνιψιά ως πέντε έ-
των. Νίνα τη λένε.

Είναι ένα γλυκό κοριτσάκι με ξυ-
πνα μαύρα ματάκια και άφθονα καστα-
νά μαλλιά, δεμένα στο πλάι μ'ένα με-
γάλο γαλάζιο φιόγκο.

Η μητέρα της—ή αδελφή μου—είχε
κάποια δουλειά στο σπίτι της σήμερα
και ήρθε και μās την άφησε απ' το
πρωί στο δικό μας.

Την ανέλαβα εγώ.

Πρώτα-πρώτα μ' έβαλε να της παί-
ξω μαντολίνο. Κάθησε δίπλα μου, σο-
βαρή και προσεκτική και τὰ ματάκια
της δέν τὰ ξεκολλούσε απ' το χέρι μου
που κρατούσε την πέννα κι' έπαιζε.
Κάπου-κάπου, σάν τύχαινε να ξερ-
νη κανένα σκοπό, με συνόδευε με τη γλυ-
κειά της φωνούλα.

Άμα κουράστηκα και βερέθηκε κά-
πως κι' εκείνη, την ανέβασα στην ψη-
λή ταράτσα του σπιτιού μας και της
έδειξα απέναντί μας, στο βάθος του
δριζόντα, το γέρο-Όλυμπο, μισοκρυμ-
μένο στους άιμούς του, το Χορτιάτη
και το Λευκό Πύργο άριστερά, κι' άλλες
τοποθεσίες.

Όμως την προσοχή της την τραβή-
ξαν πιο πολύ δυο πεταλούδες, που κυ-
νηγιούνταν στον άντικρυνό κήπο, και
δυο κοριτσάκια που έπαιζαν «καλόγε-
ρο» λίγο παρακάτω.

Κατεβήκαμε.

Τό μεσημέρι την κρατήσαμε κι' έφαγε
μαζί μας. Φαινόταν κατενθουσιασμένη
και χαρούμενη υπερβολικά και μās γε-
μιζε το σπίτι με το άνοιχτόκαρδο γλυ-
κό γελάκι της.

Όταν άρχισε να βραδυάζη, τη ρώ-
τησα:

—Ε, τί λές, Νινούλα, σήμερα δε

μένεις να κοιμηθής στο σπίτι μας;
Ένα μικρό σύννεφο φάνηκε τότε,
ξαφνικά, στο χαριτωμένο μουτσάκι. Κι'
ένω το γέλιο και η χαρά χλώμαιναν
κι' έξαφανίζονταν, μιά λέξη ανέβηκε αυ-
θόρμητα στα παιδικά χείλη: —Μαμά.

Κατάλαβα ευθύς.
Όλα καλά και όρατα: Μά το άγγε-
λουδι ήθελε να αισθανθώ, το βράδυ, τη
μητρική φτερούγα να το σκεπάζη και
το μητρικό φιλή να το καληνυχτίξη.
Τάλλα έρχονταν κατόπι.

Την πήρα απ' το χεράκι και τη συ-
νόδεψα ως το σπίτι της.

Αδολάρ [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό ο μπαμπάς στον Τοτό, που είναι
καλός στα μαθηματικά:

—Έχω πέντε πορτοκάλια και θέλω
να τὰ μοιράσω στους τρεις σας' τί θά
κάνω;

Και ο Τοτός άμέσως:
—Πορτοκαλλάδα, μπαμπά.

Βίλλυ Φρέις

Ό μικρός έλεγε πως όταν μεγαλώσω
θα γίνη οφθαλμίατρος. Έπειτα το με-
τάνοιξε κι' ήθελε να γίνη οδοντίατρος.

—Γιατί; τόν ρωτούν.

—Γιατί οι άνθρωποι έχουν δυο μόνο
μάτια, αλλά τριανταδυο δόντια!

Μελαγχολική Όνειροπόλος

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 283ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προτεθέντος την 17 Αύγουστου 1937 προς ευ-
ρεσιν των λύσεων των εις τὰ φύλλα της Διαπλά-
σεως Αύγουστου, Σεπτεμβρίου, Οκτωβρίου, και
Νοεμβρίου 1937 δημοσιευθεισών 213 Πνευματι-
κών Ασκήσεων.

(Οι άκολουθούντες έκαστον όνομα τρεις
άριθμοι σημαίνουν: ο πρώτος τας εύρεθεί-
σας όρθως λύσεις, ο δεύτερος τὰ Εύσημα
λύσεων και ο τρίτος τὰ Εύσημα Έπιμο-
νής, συμφώνως με τόν Όδηγόν του Συνδρο-
μητοῦ, Κεφ. Δ', § 25.

Οι Ισότιμοι όλων των τάξεων έχουν
το δικαίωμα, οι μὲν τῶν Α' Βραβείων να
δημοσιεύουν την εικόνα των επί πληρωμῇ
δρ. 40 διὰ τὰ έξοδα του κλισιέ, και ναγορά-
σουν, εντός τριμήνου το πολύ από σήμερα,
(διότι κατόπιν παραγράφεται το δικαίωμα
τοῦτο,) ένα οιονδήποτε θέλουν τόμον «Δια-
πλάσεως» των έτών 1894 — 1937 (Β' Πε-
ρίοδος) με έκπτωση δέκα πέντε (15) δραχ-
μών. Οι τῶν Β' Βραβείων ν' αγοράσουν ο-
μοιον Τόμον με έκπτωση δέκα (10) δρ. και
οι τῶν Γ' με έκπτωση πέντε (5) δρ. (Ισες και
Όδηγόν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Ε' § 6 και 7).

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΣΙΣ (άπό 15 έτών και άνω, κα-
θώς και όσοι δέν έσημείωσαν ηλικία).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρένα Χαλιώ-
του, 198, 20, 9.

Ισότιμοι: Πρόμαχος της Έλευθε-
ρίας, 203, 21, 9. Άνθρωπάκος, 203, 21, 9.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αθήνη,
186, 19, 9. Δοξασμένο Άκρωτήρι, 176,
18, 9.

Ισότιμοι: Σαρπηδών, 184, 19, 9.
Απλή Ζωή, 181, 19, 9. Φρανσίνια, 184,
19, 9.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ροζελάντια,
159, 16, 8.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Δοῦς Όπλιγκαντώ, 135
14, 8. Γκάλικ, 103, 11, 5. Κίρκη, 130,
13, 7. Εύάννα, 108, 11, 6. Μελέαγρος,
156, 13, 9.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Σκορπιός, 56,
6, 3. Μαγεμένο Βασιλόπουλο, 48, 5, 3.
Μαγεμένη Βασιλοπούλα, 38, 4, 2. Θε-
ριοδαστής, 31, 4, 5. Άντυ Κόγκα,
18, 2, 2. Μελαγχρινός Άντιπλοίαρχος,
96, 10, 6. Αρχικατάσκοπος, 22, 3, 2.
Χρυσόθεμις, 47, 5, 4. Προμηθεύς, 64,
7, 3. Άγνή Καρδιά, 55, 6, 5.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΣΙΣ (άπό 14 έτών και κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αίινος, 191,
20, 9.

Ισότιμοι: Χοντροκέφαλος, 169, 17,
9. Μικρούλα Τραλαλά, 156, 16, 8. Η-
λιοπερίχνη, 180, 18, 9. Άτίττε Ιράμι,
201, 21, 9. Άρκανιάν, 149, 15, 8. Χα-
ραυγή της Νειότης, 161, 17, 9. Άσου-
λούπυτος, 208, 21, 9. Σίφουνας, 176,
18, 9.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Όρεινός
Κερκύρας, 130, 13, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νίκος Α.
Βαλετόπουλος, 121, 13, 8. Μικρός Φι-
λόσοφος, 119, 12, 8. Λαίς Μπούνι,
103, 11, 5.

Ισότιμοι: Δόνιφαν, 121, 13, 9.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Άνθος Αύγης, 71, 8, 4.
Άγύριστο Κεφάλι, 76, 8, 4. Βαρώνος
Δελακίτσας, 80, 8, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κυματίζουσα
Κυανόλευκος, 37, 4, 2. Σκυριανόπουλο,
28, 3, 2. Αλίκη Α. Βαλετοπούλου, 55,
6, 3. Κυφελιώτάκι, 52, 6, 4. Υπο-
πλοίαρχος Κρίστιαν, 58, 6, 3. Μιχ.
Κωνσταντινίδης, 18, 2, 2. Σίμων, 8, 1, 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομηταί παρακαλοῦνται να δη-
λώνουν άμέσως την νέαν των διεύθυν-
σιν εις το γραφείον μας αποστέλλοντες
και δραχμ. 5 διὰ την έκτύπωσιν της
νέας τακτικής. Άλλως δέν εἰδυνόμμεθα
διὰ τὴν ἀπώλειαν των φυλλαδίων των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι 42 δδδς Εὐριπίδου
την 11 Οκτωβρίου 1938

ΕΧΩ τόσα πολλά γράμματα αυτή την
εβδομάδα, ώστε, για να τα γράλω πέρα,
μόνο από λίγα λόγια θά πω στον καθένα.

Πολύ καλός ο βαθμός σου, Άνδρωπά-
κο, κι' εύχομαι την ίδια πρόοδο και στην
Ε' τάξη. Τόσο το καλύτερο αν, στο νέο
λύκειο που θά πάς, οι μαθηταί σε κάθε
τάξη θά είναι λίγοι.

Καθόλου δέν με κουράζεις, Παιχνιδιά-
ρα, το γράψιμό σου είναι αρκετά ευνά-
γνωστο. Με γειά στο καινούργιο σπίτι. Έ-
στειλα 5 τετράδια.

Δέν σε «κακοχαρκτηρίζω», Νιόβη, έν-
νοια σου. Έπιτέλους είναι δικαίωμά σου
να μου γράφης όταν θέλγς και όταν σύ-
καιρής. Μόνο έκείνοι που καθυστερούν τε-
τράδια είναι «κακοχαρκτηριστέοι». Κάμε
τους μιά Μ. Άγγελία.

Χαριτωμένα, Σκυριανόπουλο, τὰ χω-
ριάτικα του γράμματός σου. Δέν ήξερα πως
τους σκαλίζοντες έκεί τους λένε «σκαρκό-
χουλους»! Τις Μ. Άγγελίες τις δημοσιεύω
μόλις λάβω το γράμμα, αν υπάρχει θέσις,
στο γράμμα άπαντώ με τη σειρά του' έτσι
έξηγείται.

Μου φαίνεται, Δευτρί, πως δέν το ά-
κουσες καλά. Το σωστό είναι: «Μαρία
Ίουλιμ άσκαοχτώ αυγά». Στην τή φρά-
ση περιέχονται όλοι οι μήνες που έχουν
31 ήμέρες: δηλαδή, ΜΑΡτιος, ΙΑνουάριος
(ΜΑρία) ΙΟΥλιος, ΜΑϊος (Ιουλιμ) ΔΕΚέμ-
βριος, ΟΚΤΩβριος (άσκαοχτώ, και ΑΥΓου-
στος (αυγά).

Χαίρω που έγινες καλά, Ίβυκε. Έλαβα
τις άπαντήσεις σου στους διαγωνισμούς.
Όχι, τόσο μεγάλο ποίημα δέν κάνει για τή
Σελίδα. Ποιόν μύθο του Αίσώπου κατάφε-
ρες να έκτείνης τόσο πολύ; Αὐτοί συνήθως
είναι σύντομοι, κι' έτσι μόνο είναι όρατοι.

Ποτέ δέν μου γίνεται ένοχλητική, Μόν-
να Λίτσα, και γράφε μου όσο συχνά θέ-
λεις. Σ' εύχαριστώ που φροντίζεις τόσο για
τη διάδοσή μου και περιμένω τὰ τρία ξε-
σπαθώματα που μου έτοιμάσες. Έλαβα και
τις άπαντήσεις σου.

Κωνσταντίνε Κρηνίτη, κι' εγώ λυπή-
θηκα την καίμενη την Νενεζί που έχασε
τον πατέρα της. Μά υπάρχει μεγαλύτερο
δυστύχημα για ένα παιδί; Με ρωτάς αν
επιδοκιμάζω να γίνης προσκοπίνα. Άν σά-
ρην και σάφηνουν οι γονείς σου, γιατί όχι;

Μά βέβαια που θά μου γράφης και τόν
χειμώνα, Μαγεμένο Ρόδο' δσα κι' αν εί-
ναι τὰ μαθήματα, πάντα, άμα θέλγς, θά
βρίσκης λίγο καιρό' Αλήθεια ο φτερινός
διαγωνισμός Τυπογραφικών Λαθών είναι
λίγο πιο δύσκολος από τους προηγούμενους.

Ηλιοπερίχνη, κανέν' απ' αυτά τὰ
λάθη που σημειώνεις δέν είναι από τὰ δέ-
κα. Μπράβο όμως που βρήκες το δυσκο-
λότερο. Εκείνο που υπάρχει στα «Χελιδό-
νια». Η άπάντησή σου είναι δεκτική και
λίγο άργότερα, αφού έπρεπε πρώτα να σου
άπαντήσω.

Κι' εγώ δέν έέρω, Βασιλίσσα Νεφερ-
τίτη, γιατί η Άγγελία του βιβλίου δέν το
διευκρινίζει: θά περιέχη δηλαδή αὐτούσια
«τὰ άριστουργήματα της παγκόσμιας Λο-
γοτεχνίας», σε μετάφραση, η άπλως περι-
λήψεις και αναλύσεις; Υποθέτω το δεύτε-
ρο, γιατί σε 400 σελίδες που θάχχ τὸ βι-
βλίο, πόσα θά χωροῦσαν; Έκτός αν θά
μποῦν μόνο μικρά, και πάλι μ' έκλογή
αὐστηράτητα.

Σε συγχάρω, Χαρά, που κλείστεις το

Γυμνάσιο κι' ήλθες δεύτερη με βαθμό 18/10.
Πολύ σωστές οι ιδέες σου για τή μόρφω-
ση τής γυναίκας. Τώρα που δέν έχεις πιά
μαθήματα παρά μόνο γερμανικά στο σπίτι,
έλπίζω να μου γράφης συχνά.

Χαίρω, Βαρκούλα του Νείλου, που πέ-
ρασες το καλοκαίρι σου «παρα πάνω από
ώρατα», και προπάντων στην κατασκήνω-
ση στο Σούνιο. Τώρα ξαναρχίζουν τὰ μα-
θήματα. Γρήγορα θά περάση κι' αυτός ο
χρόνος, που θά είναι ο τελευταίος τής
μαθητικής σου ζωής, κι' ύστερα θά είς
ελευθέρη να κάμγς ό,τι θέλγς. Μήπως
σκοπεύεις να πάς και στο Πανεπιστήμιο;

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστοῦν
τη συνδρομή τους να τή στείλουν
το γρηγορώτερο. Άς έχουν υπ'
όψει τους, ότι οι συνδρομές αυ-
τές είναι ο μόνος μου πόρος' η
καθυστέρηση έπομένως δυσκο-
λεύει πολύ το έργο μου που ά-
παιτεί όχι μόνο μεγάλους κό-
πους, αλλά και μεγάλα έξοδα.

Πολύ μ' εύχαρίστησε το μεγάλο σου γράμ-
μα, Τσιγγάνικο Βιολί. Σου έκανέστειλα
τὰ φυλλαδια σωστά. Συνηθισμένο το λά-
θος που έκαμες στο έτος, όπως βλέπεις
και στην οδηγία που δημοσίευσα στο 45
φύλλο. Το Γυμνάσιο που πηγαίνεις τώρα
είναι από τὰ καλύτερα των Αθηνών.

Αλήθεια, Μάγισσα Δαλίνα, το φθι-
νόπωρο είναι η πιο εύχαιστη εποχή. Πολ-
λοί το προτιμούν κι' από την άνοιξη, εγώ
δμως όχι... Έλαβα το κομμάτι σου διορ-
θωμένο και θά σου πω άμα το διαδάρω.
Σου έστειλα το 40 φυλλάδιο.

Δέν έέρω άκόμα, Μάρκα της Φιλο-
θέης, γιατί δέν έδιάδασα τις άπαντήσεις
σου' έλπίζω όμως να είναι καλές και να
διακριθής και οὔ πως και ο πατέρας σου,
ο καλός μου Αίλιος Άριστέιδης. Στην
άρχή, ένοσείται, δέν μπορεί ναχγς μιά με-
γάλη έπιτυχία. Αλλά σιγά-σιγά θάρη κι'
αὐτή. Άρκει να έπιμείνης.

Τάμ Τάμ, έχω υπ' όψι μου δυο γραμ-
μάτά σου. Χαίρω που αὐξάνει η συλλογή
σου από Μικρά Μυστικά. Το κομμάτι σου
δέν το διάδασα άκόμα, αλλά όποια κι' αν
είναι η τύχη του, να μή, αποθαρρυνθής.

Αλήθεια, Στέφανε της Δόξης, έκείνο
τόν καιρό έδινα πολλά και μεγάλα θώρα
σ' όσους ανανέωναν έγκαιρως τη συνδρο-
μή τους. Αλλά θώρα σήμερα δέν έπιτρέ-
πονται—τ' απαγορεύει ο νόμος—έπειτα
και δέν χρειάζονται: τὰ παιδιά μου μά-
γαποῦν τόσο πολύ! Για τὰλλα συμφωνώ.

Δέν θυμώμαι τώρα καλά, Αδολάρ, άλ-
λά ένα σου κομμάτι έχει έγκριθεί και δημο-
σιεύεται σήμερα. Αλήθεια σε μερικά γράμ-
ματά σου δέν μπόρεσα ναπαντήσω έκτενώς,
λές όμως να λιγοστέψη τώρα με τὰ μαθή-
ματα, η γραμματοπλημύρα; Δέν το πι-
στεύω. Γιατί κι' άλλα παιδιά δέν πηγαί-
νουν πιά στο σχολείο, όπως εσύ' άλλα και
από έκείνα που πηγαίνουν, τὰ περισσότερα
βρίσκουν καιρό να μου γράψουν.

Το χαρτί μου, Σωτικό, είναι πάντα το
ίδιο. Συμβαίνει όμως κάπου κάπου μέσα
στη δεσμίδα να βρεθῇ μιά κόλλα άνωτερας
ποιότητας, η μιά άλλη κατωτέρας. Για
ποιο κομμάτι σου θάθελες να το άπορρί-
ψω; Δέν μου σημείωσες τόν τίτλο.

Χαριτωμένη, Όρειβάτης, η ιστορία του
αμισού ροδάκινου' και λυποῦμαι που δέν
έχω τόπο να την πω και στα παιδιά. Μά
κι' όλο σου το γράμμα, το μεγαλύτερο απ'
δσα μου έγραψες ως τώρα, ήταν πολύ ω-

ραίο. Μου άρεσαν επίσης και τὰ σκίτσα
σου από τις έκδρομές και τὸ γυμναστήριο.
Πώς τὰ πές στο «κλουβί»; Για μιά «ο-
ρεϊβάτιστα», φαντάζομαι, θάναί αρκετά
στενόχωρο. Αλλά υπομονή!..

Με χαρά, Γελαστέ Άντιπλοίαρχε, έλα-
βα γράμμα σου ύστερ' από καιρό. Ός το
τέλος του τόμου θά σου δημοσιεύω κι'
άλλες Άσκήσεις καθώς και τής αδελφής
σου. Περιμένω το ξεσπάθωμα που μου έ-
τοιμάσες κι' εύχαριστώ. Μά ναί, αφού το
δίνεις οικειοθελώς, δέν υπάρχει λόγος να
σου το κρατήσω.

Τὸ καταλαβαίνω, Μελαγχολική Όνει-
ροπόλε, τις πρώτες ήμέρες, ύστερ' από
την «καλοκαιρινή άνάπαυση», το σχολείο
φαίνεται «κάπως αλλοιώτικο», γρήγορα ο-
μως το συνηθίζει κανείς και τὸ άρσες, ο-
πως πρώτα. Εύχαριστώ για τὸ ξεσπάθωμα
που μου έτοιμάζεις. Τις 100 δραχμές θά
τις στείλγς με ταχυδρομ. έπιταγή. Για τὰ
Π. Πνεύματα ιδέες τι λέω παρακάτω στο
Μωραϊτικο Σταφύλι.

Χαίρω, Ίπποτη της Άρβύλας, που
σάφης η έμπειλιά κι' αποφάσεις να μου
δώγς ειδήσεις σου. Είδα τί ώρατα που
πέρασες το καλοκαίρι σου στο Σούνιο, ά-
φου προεβιάσθηκες. Το κυνήγι ήταν βέβαια
το ωραιότερο κι' άς μήν είχε φέτος πολλά
πουλιά. Σημείωσα και την ήλικία σου. Το
κομμάτι σου θά το διαδάρω και θά σου πω.
Γι' άλλους δέν έχω πιά τόπο. Στο έρχό-
μενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Έσμεράλδα, κ.
(ΔΧ). Σύλλογος «Εύθυμη Συντροφιά»
(έκπληξης). Κυνηγημένη Πεταλούδα,
κ. (ΤΚ). Λευκός Άγγελος, κ. (ΑΓ). Κλει-
στό Ρόδο, κ. (ΦΣ).

Άνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ρε-
μής, ά.

Η Διάπλasis άσπάζεται τους φίλους
της: Μελαγχρινή Κυριοποπούλαν
(χαίρω που «κράτηγες το λόγο σου» και
μου γράφεις τώρα συχνά' είδα και τί ω-
ρατά περάσες στο Μαραθώνα' ναί, έλαβα τις
λύσεις σου, τις άπαντήσεις στους Διαγωνι-
σμούς και το Π. Πνεύμα) Πυργιώτικο
Μελανούρι (έστειλα 10 τετράδια Μ. Μυ-
στικών' καλή πρόδο στο Γυμνάσιο) Με-
λαγχολικήν Υπαρξιν (έξετέλεσα' έλαβα
και τις άπαντήσεις' τώρα όχι, όταν θά
προκηρυχθῇ σε λίγο ο νέος διαγωνισμός
Πνευματ. Άσκήσεων) Μικράν Καλλιτέ-
χνίδα (περιμένω αὐτό, κι' οι δυο, είναι
στη Μικρή Τάξη) Τριαντάρατον (εύχα-
ριστώ για την άνανέωση βέβαια, και πολ-
λοί άλλοι άρκοῦνται να με διαδάρουν χω-
ρίς να λαβαίνουν μέρος στην κίνηση' άλλα
έσυ γιατί άποσύρσαι τόσο νωρίς;) Μω-
ραϊτικο Σταφύλι (έλαβα, έξετέλεσα, ευ-
χαριστώ) για τὰ Παιδ. Πνεύματα, δέν θυ-
μώμαι αν τ' άπέριψα η αν τὰ έβαλα με τὰ
έγκυριαμένα, από τὰ όποια παίρνω κάθε
φορά στην τύχη δσα μου χρειάζονται' κι'
είναι άμέτρητα!) Σπύρον Δ. Τόμπαν
(έλαβα' γράφε μου πιο καθαρά και με πιο
σκοῦρο μελάνι) ΧΙ Όλυμπιάδα (έλαβα'
καιρό είχες να μου γράφης και θάθελα το
γράμμα σου μεγαλύτερο' να περιμένω κι'
άλλο;) Καρδερίνα (έστειλα 10 τετράδια
και 3 φυλλάδια) Δοξασμένο Νησί (έλαβα
και τὰ δυο γράμματά σου' πολύ καλοί οι
βαθμοί σου, εύγε' αφού συνέβη τέτοιο ατύ-
χημα στο σκίτσο σου, σου δίνω παράταση
της προθεσμίας, αν θέλγς να τὸ ξανακά-
νγς) Παπουσώμενον Γάτον, Λιχουδί-
σαν κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την
30 Σεπτεμβρίου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 286ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς
15 Δεκεμβρίου.

606. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο μου δὲν εἶναι βέβαια νίκη
'Αλλὰ μὲ νίκη τῆλο μου ἀποκτῶς,
Καὶ στ' ὅλο μέγα κράτος, ποῦ ἀνήκει
Στὰ εὐρωπαϊκὰ τώρα κοιτῶς.

Ἡλέκτρα

607. Δογοπαικτικὸς Συλλαβόγρητος

Ἐπιφώνημα ἓνα γράμμα —

Ἄν τὸ πάρος διὸ φορὲς,

Τόπο σκοτεινὸ θὰ κάμης

Ποῦ παιδεύονται ψυχές.

Διγενῆς Ἀκρίτας

608. Μεταγραμματισμὸς—Ἀναγραμμα-
ματισμὸς

Ἄντι Α τοῦ βάξεις Ε

Καὶ τὸ ἀναγραμματίζεις,

Κι' ἀπὸ δημιουργιακῶ,

Σῶμα οὐράνιο σχηματίζεις.

(Ἄλλὰ μὴν ἀδμονῆς,

Κι' οἱ διὸ λέξεις τῆς κοινῆς.

Δροσούλα

609. Δημῶδες Αἶνιγμα

Μοῦ ἀφαιρεῖς καὶ μεγαλώνω,

Μοῦ προσθέτεις καὶ μικραίνω.

Κυκλαμῖα

610. Κρυπτογραφικὸν

1234567839 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς.

23639 = Μέρος συγγράμματος.

3667 = Βλέπει.

478639 = Μέρος τοῦ σώματος.

54479 = Κράτος.

6548997 = Ἐντομον.

783439 = Θεός.

89287839 = Σατράπης.

9747689 = Ἑλλ. νῆσος.

Μέννα Λίξα

611—615. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἑ-
κάστην τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς
ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-
σθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι
τόσαι λέξεις :

Πίζα, Τῆνος, μένος, πυρός, ἔξις
Σίφουνας

616. Ἀκροστιχίς

Τὰρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων
λέξεων ἀποτελοῦν μεγάλην θεάν :

1, Μέγας ἀρχαῖος βασιλεὺς 2, Πόλις
τῆς Βοιωτίας 3, Ἦρως ἡμίθεος 4,
Ποταμὸς τῆς Αἰγύπτου 5, Βασιλεὺς
τῆς Περσίας.

Δόνιφαν

617. Παλαιὸς Γρῆφος

Μ α πρὸς

Μερσεντές

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 31.

408. Περιανδρος (περί, Ἄνδρος). —

409. Μίδας (μή, δάς). — 410. Σκόμβρος

-ὄμβρος. — 411. Ἡ ὅπλη, τὸ ὅπλον. — 412

Σ Ο Α Ω Μ Ο Σ 413. ΜΙΝΩΤΑΥ-

ΡΟΣ (Ἰούνιος, Νί-

ος, ὅτιος, ταῦρος,

Α Α Π Ω Ν Ι Α Αἴμος, ὕαινα, Ρίον,

Ω Ω Ε Τ ὄρμος, σάυρα). — 414

Μ Ι Ν Ε Ρ Β Α — 418. Τὸ περρωτὸν

Ο Ι Β Α εἶναι τὸ Α : Ἀθη-

να, ΠΑΡΩΝ, χΛΑ-

Σ Π Α Τ Α Λ Η

μύς, Συρακοῦσαι, Πίνδαρος. — 419. ΙΣ-

ΠΑΝΙΑ (Ἰλεως, Σοφός, Παλαιός,

Ἄγαθος, Νοινεχίς, Ἰσχνός, Ἀπόσι-

τος). — 420. Ἀνύγεσθαι περὶ πάσης, —

421. Μυμητικὸν δ πίθηκος (μι μῖ τ' εἰ-

κὼν ὅπῃ θῆ Κως).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΗ'—870]

Ἐπειδὴ μερικοὶ φίλοι-ες μου νομίζουν ὅτι
εἶμαι ὁ *Φρέντερικ Μάρς*, δηλώνω ὅτι
δὲν εἰμαι. (Διάπλ. βεβαιότατα).

Μελαγχολικὴ Ὑπαρξις

[ΛΗ'—871]

Ἡ νέα διεῦθυνσις τῆς *Νίκης* εἶναι :
Ἐφορία Καπνοῦ, Δράμαν.

[ΛΗ'—872]

ΠΡΟΣΟΧΗ !!! Ἀποδώσατε τιμὰς !!!

Σύλλογος «*Εὐθυμῆ Συντροφιά*».

Ἀρχηγὸς κινήσεως καὶ γραμματεὺς : Ὁ-

παδὸς Ἀμερικανισμοῦ. — Ταμίας : Ἐκ-

κεντριστὴς Βολιώτης. — Μέλη : Σιμόνη-

Σιμόν, Κῶμα τοῦ Ἀναῦρου, Καρδερῖνα, Γόης

13, Λογοτεχνικὸ Μένος, Ἀναδυομένη. —

Σκοποὶ : Ἀρξίς γενικῶς εἰς Διαπλαστικὴν

κίνησιν. Ἀναμεινὰτε νεωτερισμοὺς !!! Δε-

χόμεθα μέλη καὶ ἀντιπροσώπους. Δοίς :

Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Καλοκατερινῶ, Βόλον

διὰ : «*Εὐθυμῆ Συντροφιά*»

[ΛΗ'—873]

Γνωστοποιήσις : Τὰ γράμματα ΟΛΩΝ

τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου μας θὰ ἀπευ-

θύνωνται εἰς τὴν διεῦθυνσιν τοῦ Συλλόγου.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ! — «*Εὐθυμῆ Συντροφιά*»

[ΛΗ'—874]

Μελαγχολικὴ Ὑπαρξις, Μελαγχολι-

κὴ Ὀνειροπόλος, πιστεύω νὰ ἱκανο-

ποιηθῆκατε μὲ τῆς φωτογραφίης τῆς Νεα-

πόλεως.

Ρόμπερ Τέυλορ

[ΛΗ'—875]

«*Μυσηριώδεις Κατάσκοποι*», βρα-

δεῖα ἔλαβα εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ.

Καστρινή, χρόνια πολλά, εὐτυχισμένα.

Νεφερτίτι

[ΛΗ'—876]

ΓΚΛΟΡΙΑ, χιλία θερμὰ εὐχαριστῶ γιὰ τὸ

βάζο καὶ τὴν ἀγάπην σου. ΕΥΑΝΝΑ

[ΛΗ'—877]

Ναπολιτάνα—Μ... ..δη, περιμέ-

νομε τὸ δῶρο ! πρὶν, παρὰ τὴν θέ-

λησίν μας, σὲ ἀποκαλύψουμε. . .

Μελαγχολικὸς Ὀνειροπόλος

Μελαγχολικὴ Ὑπαρξις, Ρόμπερ Τέυλορ

[ΛΗ'—878]

Ἰσις, ποιά ἡ διεῦθυσή σου ; ἀπῆντης

μ' ἀγγελία. Γιατί ἔφυγα κ' ἐγὼ ἀπὸ ἐκεῖ.

Κατάσκοπος «33»

[ΛΗ'—879]

Ἀνεκτίμητο κοριτσάκι ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥΛΑ,

μὲ τὴν αἰθέρια πνευὴ τοῦ μπάτῃ σου

στέλνω μύρια εὐχαριστῶ. ΕΥΑΝΝΑ

[ΛΗ'—880]

Μελαγχολικὴ Ὑπαρξις, πολὺ εὐχαρι-

στω. *Περιμένω*. — Κατάσκοπος 33,

ἀκόμα ἀπάντησιν. Εἶσαι στὴ Ζάκυνθο ; —

Μυσηριώδεις Κατάσκοποι, ἔγινε πρὸς ἐξι-

λέωσιν ; Μπράβο !!! — *Πανζουρλισμός*

[ΛΗ'—881]

Φλάμπουρο τῆς *Δευτεριάς*, θερμὰ

συλλυπητήρια γιὰ τὸ χαμὸ τῆς κα-

λῆς μανούλας.

Ρόμπερ Τέυλορ

[ΛΗ'—882]

Ἀπὸ... Ἀστὴρ στὸ Χόλλυγουντ...

καὶ ἀπροόπτως ὅλως στὰς Ἀθήνας

βρίσκεται κάποιος... Ὀνειροπόλος !!!

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΞΙΣ

[ΛΗ'—883]

Ντανιέλ Νταριέρ, δὲν τὸ ἐπερίμενα νὰ

σὲ κοροϊδέψουν ἔτσι ; ποῖς ἦτο αὐτὸς

ποῦ μὲ ἐπροσπονήθη τόσο καλὰ ;

Ρόμπερ Τέυλορ

[ΛΗ'—884]

ΟΣΣΙΡΙ, ἔλαβα, ἔγραφα, περιμένω.

Δοίς : [ΛΗ'—701]. Εὐχομαι περασι-

κά σου. ΕΥΑΝΝΑ

[ΛΗ'—885]

Φιλαθλοὶ, σπεύσατε. Μέγας διαγωνι-

σμός διδραχμὸς διήμερος. «Ποῖον ἀπὸ

τοῦς Ἑλλήνας ἀθλητὰς καὶ ἀθλητρίδας προ-

τιμάτε ; Βραβεῖα τρία. Δοίς : Ἰωάννην

Κλεώπαν, Ἐρμού 39 Α' Ἀθῆνας, διὰ :

«*ΙΝΤΕΛΛΙΤΖΕΝΣ ΣΕΡΒΙΣ*»

[ΛΗ'—886]

Δεχόμεθα μέλη κατοίκους Ἀθηνῶν

Δοίς ἀνωτέρω.

«*ΙΝΤΕΛΛΙΤΖΕΝΣ ΣΕΡΒΙΣ*»

[ΛΗ'—887]

Εὐάνα—Ἀρλέτ, Σκυριανόπουλο, συμμετο-

χῆς ἔστειλα λάβετε ; Μυστηριώδεις

Κατάσκοποι εὐχαριστῶ.

Μελαγχολικὸς Ὀνειροπόλος

[ΛΗ'—888]

«*Μυσηριώδεις Κατάσκοποι*», δῶρον

ἔλαβα εὐχαριστῶ θερμὰ. ΕΥΑΝΝΑ

[ΛΗ'—889]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΕΚΑΘΛΟΥ

Διαγωνισμοὶ : Δ. Ψευδωνύμων : Ε.

Φλύων (τὸ ψευδώνυμο Γ. Ἀντιπλοίαρχος).

Δ. Συλλόγων : Ε. Φλύων (Ἀστέρης). Μ.Μυ-

σητικῶν : Κρητικοπούλα. Ψευτιάς : Κρητι-

κοπούλα. Φωτογραφίας : Ε. Φλύων. Προβλέ-

ψεως : Κρητικοπούλα. Σκίτσου : Κρητικο-

πούλα. Συνθέσεως Ἀσκήσεων : «*Ἀτθίδες*».

Εὐθυμογραφημάτων : Ἀθηναῖος. Ἀφιερώ-

σεως εἰς Διάπλασιν : Κανείς. Λοιποὺς ὑπερ-

εὐχαριστοῦμεν. ΡΑΔΙΟ-ΕΛΛΑΣ

Σημ. Οἱ βραβευμένοι νὰ στείλουν τὴν

Διεύθυνσίν τους διὰ τὰ βραβεῖα.

[ΛΗ'—890]

Κουτσόδοντη, ἔγινε τίποτε στοῦ. . . *Πο-*

λυμέρη ; — *Μελαγχολικὴ Ὑπαρξις*

[ΛΗ'—891]

Ἀεὺλά, ἀκούγοντας ἀπὸ τὸ Ραδιόφωνο

τὸ ὥραῖο Περσικὸ Σκέτς τοῦ Σακελ-

λαρίδη ὑπὸ Μαρίας Ἀννας Καλουτῆ, σὲ

θυμήθηκα. — *Μελαγχολικὸς Ὀνειροπόλος*

[ΛΗ'—892]

Διαπλαστούλα, ἀλληλογραφούμε ; Στεί-

λατε : Χριστίναν Θεοδωροπούλου, Πύρ-

ρον. ΕΣΜΕΡΑΔΑ

[ΛΗ'—893]

«*Μυσηριώδεις Κατάσκοποι*», Συ-

ριανέ, εὐχαριστῶ ΘΕΡΜΟΤΑΤΑ.

Ἀθηναῖος

[ΛΗ'—894]

Λορέττα Γιούγκ, ἐχαρήκαμε πολὺ γιὰ

τὴν γνωριμίαν σου.

Πανζουρλισμός, Μιχαὴλ Στρογκόφ

[ΛΗ'—895]

Κρητικοπούλα, Συριανέ, Ὑποπλοίαρχε

Κρίστιαν, Στέκυλ, Χιουμορίστα, ὦ-

ραλας ἐντυπώσεις ἀπεκομίσκαμε ἀπὸ τὴν

γνωριμίαν σας.

Μελαγχολικὸς Ὀνειροπόλος

Μελαγχολικὴ Ὑπαρξις

[ΛΗ'—896]

Ἀγαπητὰ Διαπλαστούλα, Εὐάνα, Ὁ-

πλιγκαντῶ, Μάγισσα Δαλίγνα, Ἀ-

γριοκόριτσο, Δευκοπυργιώτη, χάρικα

πολὺ ἀπ' τὴν γνωριμίαν σας. Περιμένω κι'

ἀπὸ σας ἀπάντησιν στὸν Διαγωνισμὸν ἔ ; ;

Σας χαίρω. Μιχαὴλ Στρογκόφ

[ΛΗ'—897]

Υδραϊόπουλο, ἔγινε... θρόλος μὲ τὸ...

écoutez le mandoline ?

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΞΙΣ

[ΛΗ'—898]

Ἀμφιτέρων ; Θυμάσαι... τὴν πάστρα...

κλεψιδῆς, ὁ Ὀνειροπόλος... ἐξάπτε-

το ἐνὸς ὁ Ἀλῆος... ἐφουσκώνει.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΞΙΣ